Ketabton.com

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

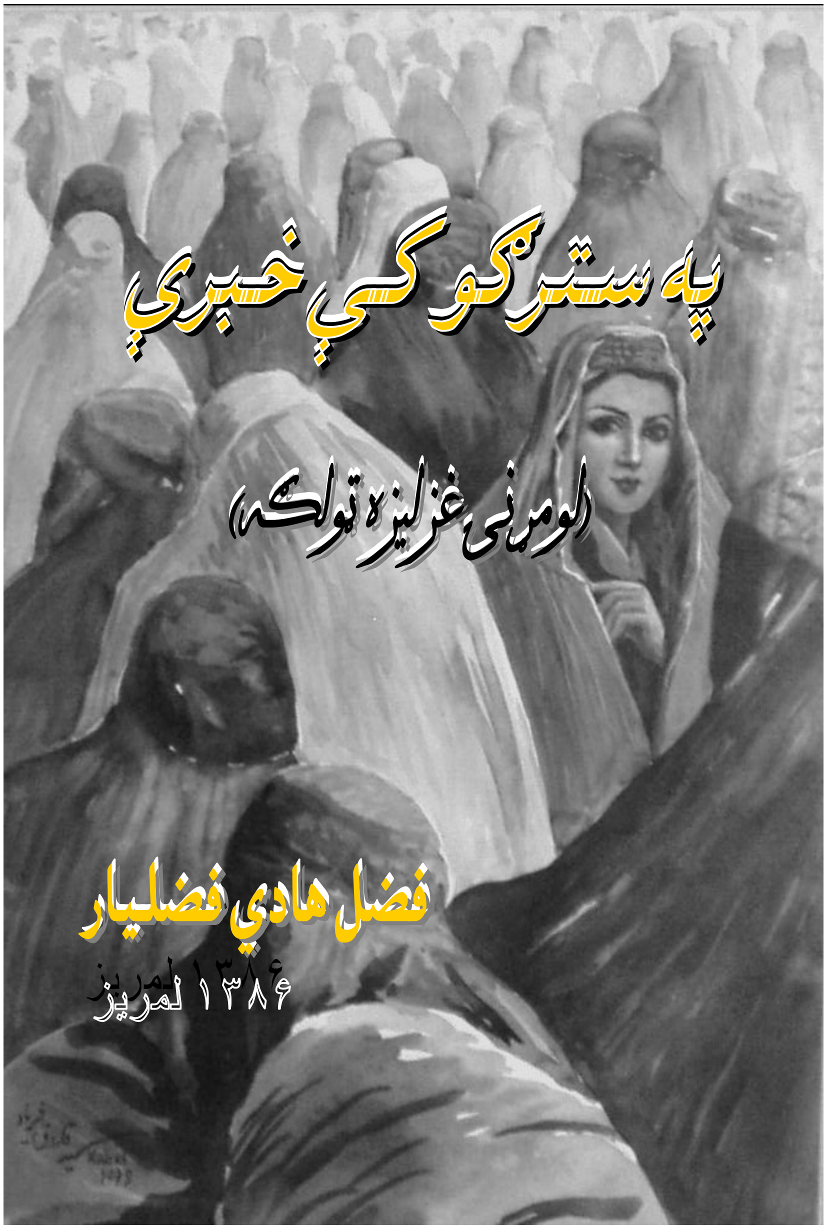

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انټرنېټ کې په ليکه کوونکی :

سمسور حبيبي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالــۍ

دا کتاب هغو دوو ګرانو او زړه ته راتېرو ګلانو ته ډالۍ کوم، چې د یوه یې زه د احسان پوروړی یم او د بل مې ټول پښتون قام:

۱- د هېواد ستر او پیاوړي لیکوال ، شاعر، څېړونکي، ژبپوه او روحاني شخصیت

استاد محمداصف صمیم

ته

۲- هغه چاته چې دا هر څه یې په ما ولیکل خو....

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: په سترګو کې خبرې
شاعر: فضل هادي (فضليار)
خپرونکی: مومند خپرندویه ټولنه
کمپوزګر: محمدحسیب (انوري)
ډیزاینګر: نجیب الله (نایل)
د پښتۍ او انځورونو ډیزاین: لمر (ککړکی)
د چاپ زیار: شریف الله (ناصري)
د چاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال: ۱۳۸۶ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران فضلیار

غزلیز نوښتونه

ځيني خلك په دې عقيده ښكاري، چې خپل كلتـور او مقدساتـو ته سپكاوی او يا ستـغې سپورې پـه ادب كـې بغـاوت دی، او پـه دې ډير خوښ وي، چې د باغي شاعـر او ليكـوال پـه نـوم وپيژنـدل شـي. حال دا چې د ادب ژبـه د هنـر ده، او هنـر لـه ښـكلا پـرته بل انځـور نـه لري. په سپكـو او سـپورو كې به جذبه وي، خو هيڅكله ورتـه فـن ويلی نه شو، او نـه ښـكلاييز ارزښت لـري. دغـه ډول شـعرونه پـه اصـل كـې لـه فكري او ايډيالوژيكي ستونزو نه زيږيدلي ښـكاري، او ادبي بغـاوت نه دی.

شاعـرانه بغـاوت به هم لـه ښـكلا او هم لـه هنـره ډك وي. د بېلګـې پـه ډول د شيخ متي بابا نظم د نصر لـودي او شـيخ اسمعـيل د منظومـو پـه وړانـدې يـو ادبـي بغـاوت دی. ځكـه شـيخ بابـا پـه كاينـاتـو كـې د لومـړي ځـل لـپاره پـه سيـستماتيك ډول د جـمال مـشاهده تـر سـره كـړې، او نظم يې لـه ستـر مـولانا رومـي (رح) سره پـه سيالـۍ د لاهـوت پـه لـور پـه الـوت دی. همدارنګه خوشال بابا او بيـا وروسـې استـاد حمـزه درواخلـه.

خـبره بـه نـه اوږدوم، زمونـږ د ځوانـو شاعـرانو ترمنـځ د ښاغلـي فضليـار غزليـز نوښتـونه ماتـه يـو ډول ادبـي بغـاوت ښكاره شـو، پـه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول چې نه يې روايت تېر او تکراري سمبول ګڼلی، او نه يې په فکر د فن ملا ماته کړې، هر خيال ته يې د هنر د ښاپېرو لباس وراغوستی، خو دا فېشن او ارآيش هيڅکله هم پردی نه ښکاري، او نه د چا تقليد دی.

لار يې بېله او ځانګړې ده، له داسې يوه تشخص سره روان دی، چې د پښتون فطرت د رومان پالنې د ستر ذوق استازې کوي:

«د تروو اوبو ماهی» به دومره د چا خوښ نه شي، او نه دغه ترکيب په رومبيو کې خوږ لګي، خو چې کله ورته شاعر په خپل شاعرانه منطق رنګ اميزي ورکوي، او تصوير تري جوړوي، کټ مټ د «زشت و زيبا» ادبي صنعت تر پولو رسي:

ته د تروو اوبو ماهی يې د جانان انځوره!
تل مې د سترګو په رانه سمندرګي کې اوسې

او تر دې يې دغه بل انځور لا ښکلی ښکاري، چې ملې احساس يې هم بدرګه کوي:

د يار وصاله ته هم سم د خپلواکۍ غوندې يې
ماته، کې نه ښکارې په سورې د برې کې اوسې

او که د همدغه غزل په يوه بل بيت کې يې د «کم عقلې» خطاب نه وی، نو زما غوندې خوش باورو خلکو به په څه ناڅه ډول د عرفان د وجودي تګلارې لاروی ګڼه:

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې
ته خو هر وخت ګوره زما پخپل زړګي کې اوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کره کتنې په نیت نه خو د نظرماتي په دود به ددې ښکلې غزل یو بل بیت هم په نښه کړم، چې د جانان خیال پکې له مضر چینجي او سر له وچ لرګي سره تشبیه شوی، چې د شعري توکو له مخې هیڅ ارزښت نه لري، خو ځرنګه چې د ښاغلي فضلیار له شاعرانه برلاسۍ او لوړ استعداد نه ښکاري، په ډېرې لږې پاملرنې دغه ستونزه حل کولی شي، او ما ورته هغه د چا خبره ځکه وریاده کړه، چې ډېره ستاینه یې همدلته بریك نه کړي، پرېده چې نور ښه نوښت رامنځته کړي، او دا الهي (ج) قانون هم دی، چې کاینات یې په یو ځل بشپړ او سالم نه دي را استولي، ځکه بیا به زمانه د خلاقیت له جوهره بې برخې شي.

د بل هر لوړ او بااستعداده ویناوال غوندې ښاغلی فضلیار د خپل ځانګړي فطرت له مخې مشخص تشبیهات، استعارې او نومونې لري، چې دده تصویرونه یې ګڼلی شو، داسې نه ده، چې د نورو پخوانې او زاړه نوښتونه یې کارولي، چې د شاعرۍ د سقوط نښه وي، همدغه یې ماته یو ادبي بغاوت او یا نوښت ښکاري:

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووایم
ته په بازارونو کې شغارې د چنار غواړې

***

یو وخت به ددې خاورې شهیدان ټول راژوندي شي
یو وخت به زمونږ سترګې بیا غړیږي دوی ته ځنګه

د فضلیار شاعري په مجموعي ډول د انځور په برخه کې له ښکلو تشبیهاتو او استعارو نه سرشاره ده، او زیات وخت دغه تشبیه په تمثیل هم اوړي:

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا سـاده ګلـه رانـه لـپـه کـې دريـاب غـواړي

***

ستـا لـومـړۍ خندا شـپـېلـۍ د اسرافيـل وه
يـو ځـل بـيا وخانـده شابـاس چـې ژونـدی شم

(په سترګو کې خبرې) غزل ټولګه چې له سره تر پايه وکتل شي، هر ځای پکې فضليار د يوه پښتون او سپېڅلي ګروهمن په توګه ځپاند دی، شاعري يې دومره سپېڅلې ده، چې د تقليد بوی هم نه لري، داسې نه ده لکه څوتنې او يو سر.

په شاعرۍ کې يې ټولنيز ارزښتونه، مقدساتو ته درناوی په لوړه هنري ژبه تر دې حده دی، چې د خپلې ټولنې عکاسي او انځور يې ګڼلی شو. د پټمن ملت تشخص، د ازادۍ جذبه او د يرغلګرو ماتې پکې د يوې حماسې په ډول په ځپو دي.

زه په پای کې دغه ژور فکر په لالوړ خيال ښکلی غواړم، او ګران فضليار ته له لوی خدای (ج) نه د خوشال بابا د (پښتون او د شاعر اسلام علامه اقبال د (مرد کامل) جوړېدو دعا کوم.

په شاعرانه ولولو

ناګار

پوهنتون مېنه
۱۳۸۶/۵/۳۰

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل پیغلو ماښو ورته لوګی کړی

د سترګــو شاعــر (فضـل هادي فضلـيـار) پـه ۱۳۷۹ لمريز لېږديز کال، د ننګرهار په عالي لېسه کې زما د دولسم ټولګي زده کوونکی و. د وطن په حساب مې هم ورسره اړيکې درلودې او د خوږو اخلاقو خو به يې څه نه وايم.

خـدای شتـه چې هاغـه مهال يې پر شـاعـرۍ خـبر نه وم خـو شعر يې لکه چې پټ ليکه ، ځکه د ډېرو نورو پښتـنو پـه څېر، دده پـه مالت کې هم دي هـنر تـه پـه درنـه سـترګـه نه کتل کېږي. خو اوس پوه شوم چې فضليار لا ډېر پخوا د هنر د کلي په کوڅو کې د غزل وظيفه ټولـه کـړې ده.

مـا چې دده نوښتـګـره، خـوږ ژبې او غـزلـبولـه شاعـري وليـده، نو حيران شوم چې زما مات او ګوډ قلم به کلـه دومـره تـوان ولـري چې د فضلـيـار غـوندې ځلـمي په تانده شـاعرۍ هـنري او ادبي ليکـنه وکــړي.

فضــلـيـار د ځـيـنو نورو ځــوانو شـاعــرانو پـه څـېر بې دانـو بـوس نـه دي بـاد کـړي ، او نـه يې هـم اسـمـان د خـيـال پـه تيګـو ويـشــتی.

هغـه هــر څـه تـه پـه خپلــو شــوخــو هـنـري سـترګــو کـتلــي او هماغسې انځورونه يې ترې اخيســتي. د خـيـالـي نـړۍ د تـرخـو اوبـو پـه ســيـنـد کـې يې لامـبـو نـه ده وهـلـې ، بـلـکـې ځــان يې د شعــر د خــواږه اباسـين تل تـه رسـولـی او اصيلـې ملـغلرې يې تـرېنه راوېســتي دي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار شعر اخلاقي، دیني، ټولنیز، پښتني، ملي او حماسي ښېګڼې لري. د نکریزو، سرو شونډو، شنو خالونو، بنګړیو او .... په بازار کې ډېر نه دی ګرځېدلی. هغه هر څه ته د حقیقت په سترګه کتلي او هغه يې د ریالېزم د سروزرو په تله تللي دي.

د فضلیار د نقادۍ ژبه اورونه بلوي ، او لکه د څپړیو د سکروټو غوندې سرې سپرغۍ بادوي. شعر يې د خوشحال خان د حماسو رنګ لري. خوشحال بابا وايي:

څو وانخلي له غلیمه انتقام
مرد نه خوب کا نه خوراک کا نه ارام

د فضلیار لاندې بیتونه وګورئ:

خپلواکي مې د خپل قام راڅخه غواړي
له غلیمه انتقام راڅخه غواړي
باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راڅخه غواړي
تر پایه....

د شعر ژبه يې ډېره سپېڅلې، ساده، روانه او رڼه ده؛ او د نورو ژبو له اغېزه يې د غزل جامې پاکې ساتلي دي.

فضلیار که څه هم د عمر زیات کلونه په کوزه پښتونخوا کې تېر کړي خو د هنر خوله يې په بېلمازه اوبو نه ده کنګال کړې.

شعر يې د بدیع او بیان په هنري او ادبي صنعتونو داسې پسوللی، چې سړی ورته ګوته په غاښ پاتې کېږي. د ښه تکړه انجینر او معمار غوندې يې د تشبیې، استعارې او کنایې خښتې په خپلو ځایونو لګولي او د غزل رنګینه ماڼۍ يې ورڅخه جوړه کړې ده.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضلیار کشر هلک دی ، خو په غزل کې یې د ډېرو مشرانو پر پلونو پل ایښی ، حیران یم چې دا الهام ورته له کومو غرونو د غزل ښاپېریو راوړی دی. وګورئ ، په لاندې غزل کې د کاظم خان شیدا غوندې ښه پوهېږي خو دار ته په ډېر ویاړ روان دی.

کاظم خان شیدا وایي:

هسې نه چې دار محروم په میدان پرېږدې
که یو سر په تن لرې بلند همته

فضلیار صیب هم ورسره مناسبه سیالي کړې ده ، دا وایي:

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا د عشق پر لار روان دی
وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

زه ورته دا بیتونه ډالۍ کوم:

داره جنازه مې درنه ونه کړې
ځورند تر قیامته داسې ښه یمه
پاتې که دا زوړ ګرګین له مانه شو
زه به له میرویس نیکه نه نه یمه

فضلیار په پورته غزل کې خپله ایماني او افغاني دنده په څومره بریالیتوب سره سرته رسولې ، او هنري ارزښتونه یې څومره خوندي ساتلي دي. خپل سر د وطن له مینې قربانوي او

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار ته په خوشالۍ روانیږي، خو د وطن خرڅوونکو او بې ننګو دلالانو له مخونو څخه پردې پورته کوي او راتلونکي نسل ته یې وروپېژني.

زما په اند فضلیار د شعر خپل ځانګړی سبک او بېله لار لري ، چې هغه له نورو څخه بېلوي. د هغه د شاعرۍ یو څو ځانګړنو ته په لاندې ډول ګوته نیسم:

د فضلیار له شعر نه معلومیږي چې د افغانستان د نورو سیمو لهجې او ګړدودونه یې زده دي ، او په بېلا بېلو پښتنو سیمو کې راته بلد ښکاري.

نور سختې دلته شپې شوې له دې کلي کډه وړم
ترخې د ژوند شیبې شوې له دې کلي کډه وړم
د ژړو ګلالۍ خبرې سپېرې شوې فضلیاره
شروع پکې نشې شوې له دې کلي کډه وړم

په پورتني بیت کې د (ژړني) یا د جمعې په بڼه د (ژړو) کلیمه د هېواد په جنوبي سیمو (پکتیا، پکتیکا او خوست) کې مروجه ده.
ده کمال کړی چې د نورو لهجو رواجولو ته یې هم پام کړی او خپل غزل یې پرې رنګین کړی دی. په لاندې غزل کې یې کندهارۍ لهجې ته پام وکړئ:

کندهاري یاران چې کله راپه زړه سي بارا
په هغه دم مې نو زړګی ذره ذره سي بارا
ژبه مې ګونګه سي بیخي غزل ویلای نسم
خو چې تا ووینم غزلي راشېوه سي بارا
ترپایه....

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په لاندې غزل کې يې د کوزې پښتونخوا د پښتنو لهجه راخيستې ده:

هر وخت په کې ملګرو شور ماشور غونته کې دی
دا زړه مې بس د څو شوخانو کور غوتته کې دی
سهار نه تر ماښامه مې په ژبه ستا نامه وي
هر لفظ يې په ايمان د ټنګ ټکور غوتته کې دی
تر پايه...

همدارنګه د فضليار بله ښه برلاسي په شعر کې داده ، چې مهمل الفاظ يې په ډېرو مناسبو کليمو پسې تړلي او د خپل غزل مقام يې پرې لوړ کړی:

نه ښکلي ملي، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چټې پټې خوښېږي
نظم چټياټ ګڼې ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښېږي

د فضليار کمال ته ځير شئ ، چې څنګه ښه يې له (تنکي) سره د (منکي) او له (چټې) سره د (پټې) مهملې کليمې راوړې دي.

د فضليار صيب د شعر بله ځانګړنه چې د هغه شعر له نورو ځوانانو څخه بيلوي ، داده چې هغه په سياسي مسايلو کې ادبي نزاکتونه مراعتوي ، لکه د نورو غوندې کنځلې نه کوي بلکې د واقعتونو له مخه د کنايو او استعارو په ژبه حجابونه پورته کوي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو يې لاندې بيتونه وګورئ، چې په څومره ادبي نزاکت سره د ګاونډيو هېوادونو په اوږو د احسان درون پېټي ږدي او د شوروي تګ لورې ورته څرګندوي. دغه راز د جهاد په اتلانو غږ کوي چې که له روس نه مو مخ راړولی نه وی، نو کفري لمن به يې له نړۍ څخه نوره هم تېوله شوې وه:

دا خـــلك دي مـونـــږ تـــه دُعـاګانـــي كـــړي
مونـــږ كـــه نـــه واى روس تـــر هنـدوستـانـه تـــه
ولـــي دي افـغـانـــه دومـــــره ژر پـرېـــښـــود
ســـــتا دوښـمـــــن روان و لـــــه جـهـانـــه تـــه

دا چې فضليار په يوه علمي او ديني چرګۍ را لوی شوی، پلار او ترونه يې ديني عالمان او نيکه خو يې د طالبانو او ملايانو جرنيل و. نو ځکه يې په غزلو کې ډېر مذهبي څرکونه هم ليدل کېږي.
تاسو وګورئ چې په لاندينيو بيتونو کې يې څومره لوړ ديني مفاهيم په ډېرو لنډو او ساده ټکو کې بيان کړي دي:

زړه! څـــه چـــې دې خوښـــه وي كـــوه يـــې خـــو
پـــام كـــوه چـــې رب درڅخـــه هيـــر نـــشي

فضليار زړه ته د هر څه د کولو اجازه ورکوي خو يوائې يو شرط پرې ږدي ، چې خدای به نه هيروي. دده کمال دادی چې همدا يو شرط دومره جامع شرط دی چې له امله يې سړی له هر ناوړه کاره ژغورل کېدای شي. ځکه چې الله د چا په ياد وي نو هېڅکله به بې لارې نشي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه لاندې بیتونه یې وګورئ:

پرته له تقوا پرته له دین څخه
څوک وایي چې ژوند لکه زقوم نه دی

***

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري
او داسې نور.

همدارنګه د فضلیار له شعر نه د هېواد د ابادۍ ، ملي ازادۍ ، سولې او ارامۍ وږمې راولاړېږي ، هېوادوالو ته د ښه او نوی ژوند زیری ورکوي ، نهیلي په کې ډېره نه ترسترګو کېږي ، له ټوپک او جنګ څخه کرکه کوي او پر ځای یې د کتاب ، قلم او پښتني حجاب سره مینه لري :

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس
دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس
ترپایه....

هغه د همدې غزل په پای کې خپل یو خصوصیت او ځانګړتیا ته اشاره کوي او وایي:

نور دې د سترګو او ښو په ژبو نه پوهیږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا ده چې فضلیار سپینې او زړه ورې خبرې کوي ، او له نورو څخه د هغوی د کړنو سپین حساب غواړي. په غزل او ورځیني ژوندکې له هیچا څخه نه وېرېږي ، د رحمان بابا غوندې نه د چا بې ځایه غندنه کوي او نه هم بې ځایه ستاینه.

ما چې دده جرئت، استعداد، هنري شوخۍ او خوږو اخلاقو ته سوچ کړی، نو دا غزل مې په ذهن راوړېدلې ، چې دلته یې فضلیار صیب ته ډالۍ کوم:

نه پېچومي کې تم شوی نه په څوړ
دا د هسکو غرو د سپینو واورو چړ
هره چیغه یې زلۍ د پشه کال ده
چې باران ورسره مل شي جوړ کړي خوړ
غاړکۍ یې د غزل ناوې ته راوړه
ملغلرونه یې جوړ دی هر یو لړ
په قلم او څلمیتوب یې برکت شه
راته ښکاري د پامیر له غره نه لوړ
نندارہ یې چې په سپینه زیره وکړه
یارمحمد یې د ستایلو بولي وړ

زه خپله لیکنه رانغاړم او د فضلیار صیب د شاعرۍ په هکله دومره وایم، چې هغه واقعاً خوندوره، ساده او ښکلې پښتنه شاعري کړې ده. زه یې په دواړه مخه ښکلوم او د راتلونکي نسل د ویاړ هنري شمله یې ګڼم.

په اشعارو کې یې بې ځایه ، شډل او بازاري لُغتونه نه دي راوړي. غزل یې د پښتو ادب لپاره غټه پانګه ده. د ریالېزم په رڼه لار یې قدمونه اخیستي او د خپلو همزولو نه یې د غزل لاره

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلـه کړې ده. لـه ښـاره وتی خـو نرخ يې نـه دی پرېښی، د قافـيـو خـونـد او د شعـر طـول او عــرض ورنه نـه دی خــراب شــوی. زه وربـاندې ويـاړم ، مــور و پـلار او ټـولــو پښــتـنـو تـه يې مــبارکـي وايـم.

بې عـيـبه يـواځــې الله دی ، انسـان کـه هـر څـومـره پـياوړی او تکـړه شي بيـا هـم نيـمګـړتيـا لــري ، داســې بـه د ده پـه شعـر کـې هـم نيـمګــړتيـاوې يـي. خـو فضـليـار خپلـو نيـمګـړتيـاو تـه هم پـاخـه او هنري رنګونه ورکړي.

زه پـه پـای کـې دده تـانـدې هــنري څـوانـۍ تـه د دُعــا لاســونـه لـــپـه کـــوم او پـه لانـدې ډالــۍ يـې لمــانځـم:

د پګړۍ بـلا دې واخلــم د شــملې دې را پــه ســر شــه
خدای دې وساتـه له سترګو غليمـان دې له نظر شــه
له سپين ږيرو نه يې وروسته،هلکان دې نيـوی نـشـي
د غـزل تـوره تـېـره کـړه لـــږ څــه نـور هــم زړور شـــه
سپوږمۍ ونيسه له لاسه ستوري ټول پـه خـوب ويـده کـړه
د غزلـو لمـر دې خـور پـه پـښـتـونخوا کـې لـروبــر شــه
خدای دې دواړه پـه جنـت کـړي کـوچـۍ داســې درتـه وايـي
فـضـلـيـاره دا کــتـاب دې مـور او پــلار تــه بختــور شـــه

پـه پښتنـه مـيـنـه
استاد يار محمد (کوچی)
د کـوچـيـانـو کلـی، قصـبه، جلال اباد

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار پېژندنه

فضل هادي فضلیار د منځني قد ، سپین رنګ او له خندا ډکې څېرې لرونکی تنکی ځوان دی؛ چې له ننه درویشت کاله وړاندې یې د محترم مولوي عبدالعزیز په کورنۍ کې نړۍ ته سترګې پرانستي دي.

څرنګه چې هغه د سره رود د نوموتي عالم مولوي علي احمد (چې په جرنیل صیب مشهور و) لمسی دی، او د یوې دیني او مذهبي کورنۍ پورې تړاو لري؛ نو د ښو او بدو له پېژندو سره سم یې دیني زده کړې پیل کړې. فضلیار د وخت په تېرېدو سره ځان له جوماته ښوونځي ته ورسوو ، د ننګرهار له عالي لېسې فارغ شو او د کابل د پولیسو اکاډمۍ جنایي څانګې ته لاړ.

فضلیار خپلې ښوونیزې هڅې نورې هم ګړندۍ کړې، د ننګرهار پوهنتون تر انګړه ورسېد؛ او اوس د همدې پوهنتون د انجینرۍ پوهنځي د پنځم کال زده کړی (محصل) دی.

فضلیار هغه د چا خبره ژوندۍ مرۍ ده، د لوړو زده کړو ترڅنګ په فرهنګي برخه کې هم ډېر فعال دی او د خپلې ژبې سره د بې کچې مینې له امله د فرهنګي ډګر په سرلارو کې راځي.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مخکې د مينې مجلې د کتونکې ډلې غړی او تر ځنګ يې د پژواک خبري اژانس پري لانس ژورنالست و. خو اوس مهال د نړۍ مجلې مسئول مدير او د ځوان کلتوري خوځښت د علمي او څېړنيزې څانګې مشر دی. دغه راز د يو شمېر نورو خپرونو سره قلمي همکاري هم لري.

فضليار د خپلې شاعرۍ په څېر ډېر خوږ او د نرم خوی ښتن دی. ډېرې خبرې نه کوي ، او بې ځايه کړتې پړتې يې نه خوښيږي.خو د ځينو ملګرو په اند د مينه ناک طبيعت ترڅنګ ډېر شوخ هم دی ، او يو شمېر ياران يې له شوخۍ څخه سر ټکوي.

په هر حال د هغه خوځنده قلم او ګړندۍ فرهنګي هڅې د ستايلو دي. زه ورته ددې غزلټولګې د چاپ مبارکي وايم او خپله ليکنه د حمزه بابا په دې بيت پای ته رسوم چې وايي:

خدای دې مين ډېر کړي چې ښېرې کوي
ماته خو نور چل د دُعا نه راځي

نصيراحمد بناد
د ځوان کلتوري خوځښت مشر

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس

وایي زما مینه به خپل زړګي کې پټه ساتي
دا ساده ګله رانه لپه کې دریاب غواړي اوس

چې خپل عزت ، قدر او پت یې په کې ولیدلو
په اروپا کې ګوره پېغلې نور حجاب غواړي اوس

اول یې وېل راځه لیلام یم په تاوان یم یاره
د هرې خولې د هرې غېږ رانه حساب غواړي اوس

دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس

هغه بې عقله چې له تانه یې ځان ښکلی ګاڼه
دادی راغلی دی، مافي هغه ګلاب غواړي اوس

نور دې د سترګو او ښو په ژبو نه پوهیږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

کاش په هر اشنا مې ګران لکه ماشوم شم
کاش د هر دښمن پر سر لکه اتوم شم

د دي خپل زړګي په زړه کې به مې اوسم
کاش جانانه دومره خوږ لکه ستا نوم شم

غوارم ستا په شان پري ځان ته واده کړم
غوارم سم د کوه قاف د پاچا زوم شم

پولادي زړه مې پوښتنه درنه کاندي
چې دا ولې ستا په مخ کې لکه موم شم؟

ځان ظالم او کبرجن راته ښکارېږي
خو چې ستا کبر رایاد شي ، نو مظلوم شم

پر سینه دي سپین که تور تیکری خوښېږي؟
راته وایه چې په دي دواړو کې کوم شم؟

فضلیاره خیر که اوس ورته هیڅ ښکارم
خو که وخت راغی نو بیا به ورمعلوم شم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د وخت نادودو ناکردو کې به ترکله اوسي
نور به مې روح او جسد دواړه يو تر بله اوسي

ستا ټول غمونه چې هر يو يې لکه غره غوندې دی
زما د زړه کونج کې ځائيږي بل ځای ځله اوسي

تر څو چې هاغه پورې غره کې خونخور باز اوسيږي
د سولې شنه کوتره دې کلي کې کله اوسي

خدايه! د هر مين برخليک د هاغه باغ په څېر کړې
چې د نري چنار تر څنګ پکې شنه وله اوسي

رب دې زمونږ د چم پر ښکلو باندې ورحميږي
د ښکلاګانو قاتلان بيا ډله ډله اوسي

ته بې وفا د فضليار له زړه چې لاړې نو څه؟
هاغه ده هلته پر هماغه ځای اوس بله اوسي

د ساينس او تکنالوژۍ اسلامي پوهنتون

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مصطفی سالك پر لیکه

***

پـوهېږې اوس مې څنګه بې لـه تـانه ژندګي ده ؟
جــانانه! وه جــانانه! بـلا ګــرانه ژندګـــي ده

د ســتـرګـو لـه یـو رپ سره یې څو کسـو نه واخلــي
ددې وطــن د خلکــو څــه ارزانه ژندګـــي ده

پښــتون یې چې ونه ګڼي کوم بل څه ورته وایه
د چا چې بې حجــرې او بې اذانه ژندګـــي ده

چې یار یې وي ، کوکنار یې وي او رحم پر خوارانو
د داســې خلکــو بالــکل بې ارمـانه ژندګـي ده

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې ، بې لتانه ، بې له ياده دې جانانه
بې عقله او بې روحه بې وجدانه زندګي ده

چې نه پکې عزت وي ، نه غيرت او نه مېړانه
هغه ګورئ ملګرو بې ايمانه زندګي ده

سره له دې چې ډکه ده له رنځه فضلياره
خو بيا هم ګوره مينه څه کامرانه زندګي ده

***

داسې خو نه ده چې تنها مې په زړګي کې اوسې
ته په ګلاب ، ته په شفق ، ته په سپرلي کې اوسې

ته د تروو اوبو ماهی یې د جانان انځوره !
تل مې د سترګو په رڼه سمندرګي کې اوسې

زړګیه! ټوله ورځ کې یو سات هم په خپل ځای نه یې
بس همېشه د یار د غاړې په ځوندي کې اوسې

د جانان خیال، مضر چینجیه! پام چې مات یې نه کړې
څومره بې پامه مې د سر په وچ لرګي کې اوسې

د یار وصاله! ته هم سم د خپلواکۍ غوندي یې
ماته کې نه ښکارې په سیوري د بري کې اوسې

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې!
ته خو هر وخت ګوره زما په خپل زړګي کې اوسې

اوره ! د ټولو عاشقانو کې دې وخت تېر کړی؟
کنه تنها د **فضلیار** په اسوېلي کې اوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تـه رانـه واخلـې د فـرېب او دا د چـل مـلـګـرې
خـاونده راکـړې پـه زړه سپين لـکـه ململ مـلـګـرې

والله پـر مـا باندې خو زور د رقـيـب نه رســېدو
زمـا خـلاف ورسـره يو شول زمـا خپل مــلـګـرې

ستا لـه نظـره ولـې پټ ګـرځې پوهــېږې پـه دې؟
زمـا زړګی همېشه ځـان ســاتي لـه غـل ملګـرې

کـه امـريکا ، روسـيـه او چـيـن خپلو کې هـر څنګـه وي
زمـونږ خـلاف ګـورئ بيـا ټـول دي يـو د بل ملګـرې

د ازاد شـعــر غـوندې کاږه واږه مــې نه خـوښـيـږې
غــواړم خـواږه او پـه لار ســم لـکـه غــزل ملګــرې

د دولـســم ، لـسـم او اووم ياران بـه څنګـه هـېر کـړې
د فـضـلـيـار چـې اوس هـم ياد دي د اول مــلـګـرې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټول خوی او خواص دې بس همدا ښه دي بدل مه شه
نیت د بل ملګري دې هیڅکله درته غل مه شه

زلفې ، شونډې ، زنه او دا سره سره اننګي دواړه
ټول دې ګل او ګل شه، خو په سترګو کې دې ګل مه شه

زړه دې لېونی ښه دی چې لیکې لېونۍ غزل
عقل دې الله وساته عقل دې پاګل مه شه

څه چې دې په زړه کې وي پوره دې ارمانونه شه
هر څه دې خدای درکاندي، خو را درته اجل مه شه

نظم، بګتۍ او نور د دوی په څېر شعرونه دي
شي دې ، پروا نه کوي خو خاورې دې غزل مه شه

دا دُعا په نیمه شپه کې شوې فضلیار ته ده
ده هم پرې آمین کړې چې توري دې خجل مه شه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس یو ارمان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري
زړه مې جانان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د خلکو مینځ کې جنګ، جګړې او په اخر کې جرګه
دا ملکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

دا جینکۍ چې په لمانځه کې دُعاګانې کوي
دوی هلکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

چې ډک له مینې محبت نه وي بس هر یو شاعر
داسې جهان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

فضلیار تل یو پرمختللی او سوکاله غوندې
افغانستان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

راشه د ګل غوندې سپرلي غوندې بشر درښيم
ځان ته دې وګوره بس دغه شان نفر درښيم

د زلفو وربځو کې يې پټ ساته که روغ مې غواړې
دا لمرين مخ دا د مېين د مرګ خطر درښيم

عجب مقتول دی، خپل قاتل لکه ايمان پرې ګران دی
مړې! خو خپل زړه او دا ستا مړاوی نظر درښيم

په هغې ژمني دې بلا مازيګري واوښتل
تا چې ويل همدا راتلونکی مازيګر درښيم

باور مې نشي چې له تور غره نه دې کم وي ګرانې!
ستا په سينه کې دا د تورو تيرو غر درښيم

ته يې خوښيږې ((لمر)) په تا باندې مين دی ګلې!
دا چې دا ځمکه باندې ګرځي دغه لمر درښيم

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا امکان شته چې د دښمن لاسونه ښکل شي رانه
د چا لپاره به سرکوزی هم اتل شي رانه

تا به خوشحال ساتم که ته چېرته خفه شوې رانه
کېدای شي یاره چې د ژوند ډېوه مې ګل شي رانه

افغانستان په څېر ویجاړ زړه مې په دې سوچ کې دی
چې ګاونډي لېوان به منعه په څه چل شي رانه

کله چې لست د ګلو لیکمه ، نو نه پوهېږم
چې ستا نامه ولې په ټولو کې اول شي رانه

جانانه! ستا راخپلول خو دومره سخت کار نه دی
خیر که په دې عمل پردي دغه ټول خپل شي رانه

هغه خبره دې ریښتیا شوه چې ویل به دې تل
له خپله لاسه به (فضل) غریب پاګل شي رانه

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په زوره کور پرې جوړوي څه ستمګره ده يار
يو څوک مې زړه کې لاس وهي لکه کوډګره ده يار

اوس تر کورونو رسيدلې په دېرو کې کېږي
زمونږ د مينې کيسه تېره تر ګودره ده يار

زما د زړه باغي مرغه چې يې تابع کړ ځان ته
دا د ظالم لور ګوره څومره زوروره ده يار

طبيبه ! يار هېرول څه مانا خپل ځان کړمه هېر؟
زما له واکه څخه دا بهر خبره ده يار

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چې د شېخې مخکې څه ورانه خبر ونه کړې
چې همدا اوس راکوزه شوې له ممبره ده یار

چتې غوسه يې زړه ! په ما کې څه ګُناه خو نشته
په نه خبره رانه هسې مروره ده یار

انجینرۍ غوندې خو وخت د فضلیار نه نیسي
غزل لیکل خو د یوې شیبې خبره ده یار

ننګرهار پوهنتون

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

***

الله خبر چې هر سړی پسخېږي دوی ته څنګه
دا زړونه له سينې نه ورکولېږي دوی ته څنګه

دا ښکلي د اسمان خو مونږ ته ستورو غوندې ښکاري
چې ښکلي ددې ځمکې به ښکارېږي دوی ته څنګه

مشرانو خو خپل زړونه په دې خلکو ښه تش کړي
ډک زړونه ددې خلکو به خوټېږي دوی ته څنګه

دا مستې جينکۍ چې يو پر لاس کړي نو دوه مات کړي
بنګړو نه مړوندونه به ډکېږي دوی ته څنګه

يو وخت به ددې خاورې شهيدان ټول راژوندي شي
يو وخت به زمونږ سترګې بيا غړېږي دوی ته څنګه

دا خلک فضليار غوندې مينو ته حيران دي
چې شوخې به په زړونو کې منجېږي دوی ته څنګه

د فضليار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا دعشق پر لار روان دی

وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

ښکلي به ووینې ښه ورځ زمونږ غټې خیټې مشران
چې وریسي د مظلومانو لوی ازار روان دی

اوس د پیسو له شماره وتې ده خبره نوره
اوس د موټرو او کورونو دلته شمار روان دی

لکه چې بیا یې اوربدلې د چا مسته غزل
فضلیار ګوره پر لار هغسې خُمار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تر اوسه زړونه د اغیارو لا ساړه نه ښکاري
لا مې د زړه په غوښو دوی راته ماړه نه ښکاري

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري

اوس خو مې دادی له سینې څخه غټې شی ورک شوی
اوس دې هم تا ته مړه کاته لکه چې غله نه ښکاري

پام کوه بیا دې په سینه چې لونګ څوړند نه کړې
د پاچاهۍ پر تخت مې ماته بل څه ښه نه ښکاري

لکه لیوه وهي ټوپونه هر یو ښکلي پسې
دا په سینه کې مې پروت شی خو ماته زړه نه ښکاري

خدای خبر ولې فضلیاره په تا څه شوي دي
اوس دې بریتونه د پخوا په څیر کاږه نه ښکاري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

نه ښکلي ملي ، نه مې څوک تنکي منکي خوښيږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چتې پتې خوښيږي

هغه ياري نه ده چې څوک پکې ونه ځوريږي
ما ځوروه زما يارۍ کې اسويلي خوښيږي

څوک احمدزي،څوک ستانکزي ، څوک خوګيانې خوښوي
زما په ټولو پښتنو کې اپريدي خوښيږي

له مجبورۍ او احتياجۍ څخه امان غواړمه
خو خپل جانان ته مې زارۍ او مجبوري خوښيږي

زه به دې غم اخلمه ، درد اخلم ، بلا اخلمه
سپينه خولګۍ خو دې اشنا د هر سړي خوښيږي

نظم چټياټ ګڼي ، ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښيږي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا هېرولی نشم ګرانه تا به لا يادوم
روح به ستايمه ، ضرور به خپله سا يادوم

مخکې ډېر ښه وم چې وزګار به شوم رايادہ به شوې
اوس چې تسپې اړوم پام مې شي چې تا يادوم

خلکو ته ناست يم له سهاره تر ماښامه پورې
ورته لګيا يم نور نو څه خو ستا جفا يادوم

په ژوند خو ستا هېرول بالکل ده ناشونې خبر
له مرګه پس به هم په ژبه مسيحا يادوم

ستا د يوې خولې شکرانه کې زه يوه شپه ټوله
څادر په سر کړم د جومات کونج کې الله يادوم

تا فضليار ته مې هم خوله او هم خپېره درکړه
ته راته هاغه يادوه او زه به دا يادوم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګې خو نه دي ، تباهي ده ، بربادي د خلکو
د غنم لـو غونډې پرې يار زړونه ريبي د خلکو

يوه پوښتنه مې په زړه کې ده ريښتيا به وايې
دا چې منګې دې ډېر مات کړې که زړګې د خلکو؟

دا څني څني چاپلـوسي لکه هـنر غـونډې وي
دا څني څني خو چټې څپلـۍ څټې د خلکو

منم چې (مسته) يې خو پام ګراني چې سهوه نشې
هغه (حيا) ده چې زړګې همېشه وړې د خلکو

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګــیا دي غــاړو کې يې هــار د غـلامـۍ اچـوي
خـو په ويـنا کــې ستـايـي دغـه ازادۍ د خلکـو

زمـونږ په چم کې خـو د هر چا تکـه زيږ اوښـتي
خدازده په څه وي داسې تـک سـره انتګي د خلکو

هيـڅ پروا نه کړي فضـلـيـاره که يې وخت ګنې سپک
خيـر دی رسـېږي تر خـالــقه اســويلي د خلکــو

د فضليار لومړنی غزل تولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ما که قلندر غواړې او ما که تل خُمار غواړې
ما که بې پروا له نړۍ، ما که تل هوښیار غواړې

ای د جانان یاده ! نو یواځې به مې نه پرېږدې
راشه ، که مې چېرته د غزل سپه سالار غواړې

افرین افغان ځوانه! همدا د وطن مینه ده؟
خپل وطن ویجاړ پرېږدې، پردي وطن کې کار غواړې

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووایم
ته په بازارونو کې شغارى د چنار غواړې

بس کړه فضلیاره کوم بل څه خو هم ترې وغواړه
څو پورې به خدای نه دُعاګانو کې یو یار غواړې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ان تر سهاره ستا له یاد او اداګانو سره
لګیا یم ټوله شپه لوبېږم له دېوانو سره

د کلي پېغلو په ګودر کې څنګه پرېکړه وکړه؟
چې دوی به څه کوي له خپلو لېونیانو سره

د رقیبانو تور مخونه او کوڅې د کابل؟
ښکلی جنت کله ښایېږي له کارغانو سره

رقیبه! تا خو ګیدړانو کې هم نه شماري څوک
خو ګوره مونږه جنګېدلي یو لېوانو سره

ویل یې زما دې دا ښکاري سترګې نور نه دي پکار
د مین سترګې ښې ښکارېږي ژړاګانو سره

چې په ژړا مې ورته سرې کړې نو شین سترګې ویل
خدازده که سوله حزبیان وکړي پرچمیانو سره

کابل-منځنی طب

***

غومبوري دې زما د وینې وېش باندې لګیا شول
دې کار ته نن دوه غټې بلاګان سره سلا شول

جرګې د معشوقو له خدایه سپین او سور رنګ وغوښت
د زېړ رنګ په ټاکنه عاشقان سره سلا شول

یو څوک له کوه قاف نه راشي وایي مبارک شه
له تا سره خپلوۍ ته ښاپېریان سره سلا شول

الله ! دغه خواره واره پر یو مشر راټول کړې
دارلو ته یې بیا د غرو لېوان سره سلا شول

بانه دې یاره پوه کړه چې لږ رحم نه کار واخلي
ایستلو ته زما د زړه د کان سره سلا شول

پوښتنه ترینه وشوه چې په ژوند قیامت دی څه شی؟
ځواب ته یې مین ټول په (هجران) سره سلا شول

سبا به **فضلیار** لکه منصور غونډې په دار کړې
په دې پرېکړه نن واړه ملایان سره سلا شول

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره پوره یقین لرم تاثیر باندې د زلفو
ترلی بند په بند یمه زنځیر باندې د زلفو

دا څو شپې خوب کې ګورم پکې اورمه را اوړم
اه شېخه ! ژر مې پوه کړه په تعبیر باندې د زلفو

مال دومره مهم نه دی د ځان ویر څه پروا نه کړي
اخته دې نه کړي خدای هیڅوک په ویر باندې د زلفو

ناصحه ! تا یې هم لکه چې خوند ولید که څنګه
بیخي نن نه مړېږې په تفسیر باندې د زلفو

د هر زړه یو ځای خوښ وي خو زړګی د فضلیار بیا
همېش اوسېدل غواړي پر کشمیر باندې د زلفو

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خالق دي د ښکلا له بامه وغورځوه مړه شي
د کبر او غرور له تخته لاندې راچپه شي

زړګی بېچاره دلته په ټوپونو شي خير غواړي
چې کله ته په بر سر د کوڅې کې راښکاره شي

کابله! کور د هيلو شې چې نوی مشر راشي
خو څو شپې وروسته بيرته بيا د هيلو هديره شي

خفه جانانه بيا به هسې وخت کله رانشي؟
چې نورو نه رامنده کړې پر ما خوره وره شي

ډېر زړونه دې سوري کړل خو په تاهيڅ هم ونشول
په زړه باندې ډبريني کاش په زړه لکه ښيښه شي

چې سترې فضليار غيږ کې ارام او بيا ويده کړي
الله خبر که دومره مهربانه لکه شپه شي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

واړوه نور خاورې د هغې شپې پر کيسو باندې
زه شوم په زاريو ستړی ته شوې پر نخرو باندې

زړه ! حال به يې ستا غوندې وي مړ به له شوګيره شي
څوک چې اعتبار کوي د ښکلو پر وعدو باندې

هر څه چې کوڅه کې وکړو هيچا ته حال نه وايي
دغه اعتبار لرو د اوړي پر غرمو باندې

ناستې وې کراري کور کې هر څه نه بې غمه دوی
دا ظلم که رحم دی پر پېغلو پښتنو باندې؟

اوس يې چې کوڅه کې فضلياره بې ديدنه يې
هسې ژړېدلې په سفر کې پر شپو شپو باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمین صیب پر پل

***

تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدې
لاسونه به په دروغو په قسم راسره ږدې

چې زه دې شرابي کړم ته خو هم ځان لړ خُمار که
ضرور به دا ځل شونډې په چلم راسره ږدې

که غواړې یې نو زه خو یې تنها غږوی نشم
رباب باندې به څو ګوتې ته هم راسره ږدې

ماښام خو دې بانو باندې کړ تېر، اوس نیمه شپه کې
وعده د یوې خولې په سپېده دم راسره ږدې

چې ماته دې په خپلې سینې ځای راکړ نو ګوره
یو څو پیالې د بنګو به نو هم راسره ږدې

زما پر نازک تن به فضلیاره غرض نه کړې
بس یو به دغه قول ښه محکم راسره ږدې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د زړه په تل کې مېشته کېږي بل ځای نه اوسېږي
مینه په وینه کې ګډېږي بل ځای نه اوسېږي

نوره یې مخه د سپېرو خاورو په لوري واوړي
څوک چې له یار نه جلا کېږي بل ځای نه اوسېږي

جانانه! تا نه دې غمونو کې وفا ډېره ده
هغوی له نورو نه شرمېږي بل ځای نه اوسېږي

له ټول بدن نه شوې راټولې د دردونو څپې
د زړګي لور ته راستنېږي بل ځای نه اوسېږي

که د ویجاړ وطن غمونه دې په کار وي نو ټول
د فضلیار زړه کې اوسېږي بل ځای نه اوسېږي

هریپور

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دلـتـه ګوزاره شـوه لـه تور فکرو سره سـخته نور
ښکلیه ! که زمـا منې لـه دې کلي نه تـښـتـه نور

غواړې چې زما له خولې د خپل حُسن صفت واورې؟
پرېږده دا د وخـت نادودې مه راڅخه پوښــتـه نور

بې د لـمر د وړانګو به لمرګلیه! ژوندی پاتې شې؟
دلـته شوه د ښکلـو قحطـي، زړه حسـن پرسـتـه نور

ولــې فضــلـيـار باندې چـپه مېچـنې ګــرځــوې
خدای ته ګوره راشه له دې کاره تېـر شه وخته نور

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نور سختې دلته شپې شوې، له دې کلي کډه ورم
ترخې د ژوند شېبې شوې، له دې کلي کډه ورم

د مینې سمندر یم په لمبو کې مې ژوند خوښ دی
چې مړې په کې لمبې شوې، له دې کلي کډه ورم

چې ظلم پکې ځای دی اوس نیولی د جرګو
چې شاړې یې دېرې شوې، له دې کلي کډه ورم

نه غره کې کېږدۍ ښکارې، نه په کلي کې ګودر
هر لور ته هدیرې شوې، له دې کلي کډه ورم

بدرنګ غوندې مخلوق ورته له بل ځای راروان دی
ترې کډه ښایستې شوې، له دې کلي کډه ورم

د ژڼو ګلالۍ خبرې سپېرې شوې فضلیاره
شروع پکې نښې شوې، له دې کلي کډه ورم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لږ خو مې زړه دمه کړه بیا که ځې هم نو خیر
یو وار خو سترګې راښکاره کړه بیا که ځې هم نو خیر

یا مې ټپي ټپي زړګي ته شه پټۍ او ملهم
یا یې نور هم تغمه کړه بیا که ځې هم نو خیر

دا د چینار په شانتې دنګه بنګه ونه خو دې
لږ تاو راتاو، کږه وږه کړه بیا که ځې هم نو خیر

ګېډۍ د زلفو دې له ځان سره همداسې مه وړه
ښه یې پر ما خوره وره کړه بیا که ځې هم نو خیر

په خوله که بله وعده نه راکوې خیر دی ګرانه
لږ یې په سترګو نوشته کړه بیا که ځې هم نو خیر

راشه دلبره فضلیار دې ډېر نهیلی ښکاري
لږ یې پخلا ، لږ یې ډاډه کړه بیا که ځې هم نو خیر

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تنکي تنکي ګلان په سپېره خاوره کې پرېږدي
دا ولې لارویان دي نیمه لاره کې پرېږدي

منم چې د اساني ورځې ښه مېړنی یار یې
خو دریغه سړی ډېر ژر بیا په ګرانه کې پرېږدي

ای وخته! چې راځې خلک پر ځان باندې رامات کړې
چې ځې نو زنځیرونه یې په غاړه کې پرېږدي

ښکاري چې کله ښکار وکړي نو ځان سره یې یوسي
خو ته بیا سوري زړونه لویه لاره کې پرېږدي

راځي خو په نامه د پسرلي مګر افسوس چې
اغزي بیا د زړګي په دښته شاړه کې پرېږدي

ښکارېږي فضلیاره چې یې زړه دی درخوړین کړی
د خپل ژوندون کیسه چې نیمه ژباړه کې پرېږدي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هره شپه راځي په خوب کې په خندا تا راپه یاد کړي
څه ساده او کلیواله شان ښکلا تا راپه یاد کړي

که د ورځې ستا خونخور یاد له رنځور زړه نه بهر کړم
تور ماښام راته بلا شي سپوږمۍ بیا تا راپه یاد کړي

نا آرام زړونه چې واړه د آرام غېږه کې نغاړي
دا زړه سوانده نیمه شپه خو ماته لا تا راپه یاد کړي

منظره یې چې ما ستا په تورو څڼو کې لیدلې
اوس نو هر یو سنځل ګل جلا جلا تا راپه یاد کړي

فضلیار به ستا له یاده ګورستان ته کډه وکړم
خو په ګور کې به بیا هم هره بلا تا راپه یاد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زمـا زړه چې ستا یـادو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز
سمــندر چې په لـمبو کې ژوند کـوي دا یې د ژوند راز

ساده نه دي ښې پوهـیږي چې د ناز افسـون ځیګر خوري
خو پیغلوټې چې نخـرو کې ژوند کـوي دا یې د ژوند راز

چې ارام لـه نازه ډک ژوندون پـرېږدي په خـپله خوښه
ځې مجنون پـه سرو مېروکې ژوند کوي دا یې دژوند راز

نه هیـڅ زور شته پرې نه ظلـم،دا د ټول بدن واکمن زړه
چې په خـپله پـرهـرو کې ژوند کـوي دا یې د ژوند راز

ټول عالـم بېغـمه پـروت چـپه چـوپتیا ده په جهان کې
فضلـیـار چې شوګیرو کې ژوند کوي دا یې د ژوند راز

***

چې ګلونه ستا وربل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه
اُمیدونه مې ګوګل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

سپینو ستورو غوندې ټول ستا د نامه سپېڅلي توري
زما د زړه په تاج محل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

پسرلی په ننګرهار کې لنګوټو نه معلومیږي
د نارنج ګلان هر ول کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

زما زړه به په څه حال کړي چې پوځونه د ښکلاوو
ستا د سترګو په مورچل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

تا چې ځان سره څه وړلي فضلیاره په قلاره
هغه ټول دادي غزل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

***

زړه مې په سترګو دی مین د سینې څنګ نه مني
افغان جانان مې له جنګ سترې دی نور جنګ نه مني

همیش خُمار وي او زنګېږي د خیالونو په تال
د چا په زړه کې چې وي مینه هغه بنګ نه مني

دوی له ټوپك سره بلد دي، صرف ماشه پېژني
لاس یې بېلچې ته نه ورځي ، زړه یې کولنګ نه مني

مین د سوي زړه نغمې بل څه کې نه وینې چې
بې د بلبل له فریادونو بل آهنګ نه مني

دغه پردیو رالوی کړي نور خیالونه لري
دا بې فرهنګه فرهنګ څه کوي فرهنګ نه مني

پښتون یې مه بوله چې یو د توري شرنګ پېژني
خوشال خو ستایي د ادم د رباب ترنګ نه مني

خړ فضلیار ته خو مې ډېر د سره پالنګ وویل
خو په سنګر کې په شوګیر روږدی، پالنګ نه مني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لمر نور له غرونو پنا کيږي لږ خو راشه کنه
زړه مې نرى نرى خوږيږي لږ خو راشه کنه

د رقيبانو غمازانو هيڅ پروا مه لره
خير چې هر څه اوس راپېښيږي لږ خو راشه کنه

د زړه په تل کې مې پرتې دا ورستې شوې هيلې
ستا په راتلو چې راټوکيږي لږ خو راشه کنه

د ذهن پاڼه مې نور سپينه شي هر څه ترې هېر شي
صرف ستا تصوير پرې انځوريږي لږ خو راشه کنه

هغه تازه زړه مې باور وکړه چې بې له تانه
بس ورځ په ورځې مړاوى کيږي لږ خو راشه کنه

ته چې ترې لاړې فضليار بېچاره ټوله ورځ اوس
په لاره ځان سره غږيږي لږ خو راشه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يو چا پر ليکه

***

کله ځان راڅخه ورك شي کله ورك شمه په ځان کې
کله خاورو کې اوسېږم کله سترګو د جانان کې

زما مينه او ستا کبر د افغان او جاپان غوندې
يو تر اوسه لا رنځېږي ، بل اوسېږي په اسمان کې

ستا غمونه مې په زړه کې واه واه څومره ښه ښکارېږي
لکه تيته چې رمه شي په سرسبزه بيابان کې

ددې وخت دا ناخبره مسلمان چې ترې کړېږي
ددې هرې يوې ستونزې د حل لار ده په قران کې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو ستورو غونديِ ټول یوه اسمان کې سره اوسي
دا پښتون، تاجك، اُزبك چا کړل پیدا په یو افغان کې

منم دا چې زما مینه دې په زړه کې شته خو دومره
لکه پروت چې کوچنی ګل وي په ساحه د کهکشان کې

مقتدیانو! فضلیار غریب یو څه وسواسي شوی
خیر که نن یې د بل چا نامه کړه یاده په اذان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پیالې دي بې اثره او کنډول دی خدای وهلی
هر څه نه مزه لاړه، جهان ټول دی خدای وهلی

پخوا چالاک شیطان ته هم، صرف یو لغمانی بس و
اوس خدازده څه پرې وشول، لغمان ټول دی خدای وهلی

کونړ نه څه ګیله او نورستان نه څه اُمید دی
چې خپله د وختونو سندربول دی خدای وهلی

پرتوګ له پښو ووتو، نیکر او پطلون راغی
لونګۍ شوله بې قدره او پکول دی خدای وهلی

نور لاړو، د اتڼ له هر میدانه ډېران جوړ شو
اوړدي څنې بې تابه شوې او ډول دی خدای وهلی

والله چې فضلیاره ملنګۍ کې هم څه نشته
تسپې بې اهمیته شوې ، کچکول دی خدای وهلی

لغمان

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په اداګانو ، سترګکونو ، اشارو ولاړ دی
والله د ښکلو ژوند خو ټول بس پر نخرو ولاړ دی

زما له زړه نه خو دا ستا غمونو جوړ کړ کابل
اوس نو پرې ځکه (سوله ساتی) د پردو ولاړ دی

څو به مو نورو ته وي سترګې د امېد نیولې
کله به وایو چې هېواد مو پر پښو ولاړ دی

هسې چتې ترینه دا خلك د خوښۍ تمه کړي
د عاشقۍ ژوندون خو ټول پر اندېښنو ولاړ دی

د ننګرهار ګلاب ، زما زړه او انار د کندار
دربواړه ویاړي چې یې رنګ ستا پر لېمو ولاړ دی

شېخه ! چې ولې مونږه تاته چندان ښه نه ښکارو؟
د خدای طاعت لکه چې ټول بس پر تسپو ولاړ دی

ګلمخې! راشه مسافر یار دی خدای بیا راوستو
ورك فضلیار دې د ګودر پر څنډو شنو ولاړ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ټولې سيمې د زړګي مې نور تر خولې ډکې دي
ستا له يادونـــو ددې ښـــار واړه کوڅې ډکې دي

چې راځې نه، تصوير دې مه راليږه څه پرې کوم
ستا تصويران خو څه لږ نه دي ترې باغچې ډکې دي

ددغه چم له پيغلو جونو به څوك څه ګيله کړي
چـې يې لـه زړو فسـادونو نه ورې ډکـې دي

خدايه ځنګلونه خو يې وربيل اوس بل څــه وايي
چې لـه الـماسو ددې وران هـيواد درې ډکـې دي

دلـته د ورځې هم ډاډه څـوک ګرځېدلای نه شــې
داسې خو نه ده چې له ډاره مو صرف شپې ډکې دي

خندا خو څه کړې اداګانې هم پر خپل ځای پرېږده
والله د مـينې لـه اثره دې ګـيلـې ډکـې دي

يوه خو نه ده، دوه خو نه دي، درې څلور هم نه دي
د فضـليار لـه غـزلـونو کـــتابچــــې ډکـې دي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطرافیان

څـه سـاده خـلـک یـو چـې څـوک راتـه راوګـوري لـږ
مـونـږه ورمـنـدهٔ کـړو لاســونـه ورتـه دواړه ورکـړو

مونږ اطـرافـیـان بـس پـه هـر چا کـوو د خپلـو ګومـان
څوک چې راپاڅي تالاشـۍ تـه مـونـږه غـاړه ورکـړو

دوی مـو پـه شـوارو واسـکـټـونـو کې بمـان لـټـوي
مـونږ ورتـه جـېـب نـه موټـي کـورت راواخـلـو واړه ورکـړو

مونږ ساده خلک پـه تـګـۍ او بـرګـۍ نـه پـوهـېـږو
چې څوک مو خوښ شي نو بس زړونـه پـه ولاړه ورکـړو

د ســر پـه بـیـه لـه خـپـل حـق نـه تـېـرېـدلای نـشـو
دې تـه حـاضـر یـو چې دوسـتـۍ کې ورتـه دواړه ورکـړو

کابل- پولیس اکاډمي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله کله ازاري شي ګني نور د ژوند قرار يې
عشقه ! څومره بختور يې له يو زړه نه بل ته لاړ يې

کبرجنه ! خلک اخلي غلامان په لوړو بيو
زه چې هسې ستا غلام يم ته له ما څخه بېزار يې

سره شاديان څه په غرور درته راغلي وو وطنه!
خو له تانه خبر نه وو چې پرديو ته انګار يې

هجره! خير اوس خو مې يار يې، راته وايه چې دا ولې؟
د زړګي له غوښو پرته نور له هر څه نه بېزار يې

که پر زړه د فضليار دي بارانونه د غمونو
د نړۍ ډېرو غمو کې د جانان غمه سردار يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که ملامت یم او که نه یم نور توبه جانانه
خیر دی بخښنه درنه غواړمه خفه جانانه

د سمندر زړګي په مینځ کې مې تاوېږي مدام
ستا د یادونو زوروره شان څپه جانانه

ولې له خپل پخواني کور داسې په څنګ تېرېږې؟
کله نا کله خو مې غېږې ته راځه جانانه

باور دې وشه ستا له تګ سره یو ځای ووته
زما له ژونده د خوښیو جنازه جانانه

نور به هغه خبره نه کړم چې ستا خوښه نه وي
نور به د هر کار درنه غواړم اجازه جانانه

باور مې نشي چې دې وشي هیڅ امکان نه لري
د فضلیار پرته له تانه ګوزاره جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که راغلي نو دا ستا د سترګو ښکار درته دربښیم
پر زړه به مې تر ټولو ستر پرهار درته دربښیم

له غره راڅوړند رود به درنه هېر کړي که دې ولید
ددغې ګلالۍ جینۍ رفتار درته دربښیم

شربت غوندې یې غړپ که ای د وخت غلام زلمیه!
نور څه درسره ښایي خو بس زار درته دربښیم

کم عقل دی چې هر څه ورته وایم نه صبرېږي
دا زړه ، دا په اور سوی سور انګار درته دربښیم

عجبه ده ، هر څه یې د دوستۍ په نامه وکړل
وژني ، ورانوي او بمبار درته دربښیم

توبه ! دا عزرائیل هم عجیبه غوندې انسان دی
ها پاس خو نه، جانان د فضلیار درته دربښیم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قتل پسې بیا راوتي دوه غبرګې خونکارې دي
خدایه زړه مې ساته نن یې بیا سترګې خُمارې دي

څنګه تر خوا درشمه او څرنګه دې ښکل کړمه
شا او خوا لښکرې د بېلتون خونې ولاړې دي

ستا په کشمیر مخ هندوې زلفې پیردارې خو
زما له افغاني غازي نظره سره وراني دي

هیڅ د میني راز او دعشق ناز پکې ښکارېږي نه
ځار دې شم له سترګو څنګه نن داسې ناکارې دي

خدای خبر چې بیا دغه د زاڼو کتارونه نن
کوم لور ته هجرت کوي پر کومه خوا رواني دي

ته خو نازنینې ځې راځې چې ګوندې غلا یې کړې
پام کوه د زړه مې بدماشاني څوکیدارې دي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدای خبر نور دې لا کوم وخت او زمانو ته پرېښی
دا دومره غټ حساب دې یاره کومو شپو ته پرېښی

تاسو پوهېږئ چې دا خدای پاک ولې غرب نه وهې؟
هغه یې هم افغان پکول او لنګوټو ته پرېښی

ته چې ترې تلې نو خوب دې ولې وور له ځانه سره؟
ماشوم زړګی مې دې جانانه شوګیرو ته پرېښی

ملا ! را اوځه له مسجد نه امامت څه کوې؟
سیاست دې ولې دې مضرو حشرو ته پرېښی

د خلکو زړونه یې پر لاره باندې وکړل ټول
د فضلیار یې د زلفانو زولنو ته پرېښی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

مینه، خندا، ټوکه، ادا به بیا له کومه کوي
سختو حالاتو کې دعا به بیا له کومه کوي

چې هم دې وژني او هم خوند په کې له ژونده ډېر وي
داسې نظر داسې مسکا به بیا له کومه کوي

غروره! پام کوه چې یار درنه خوابدی نشي
ساه اخیستل د زړه درزا به بیا له کومه کوي

وخته! دا څو ښکلي بې قدره نه کړې پام پرې کوه
داسې پښتو داسې تقوا به بیا له کومه کوي

سپوږمۍ په (لمر) ډېر ظلم مه کوه که مړ شي ګوره
ته به هم خواره شې رڼا به بیا له کومه کوي

د فضلیار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: درنو صبور جان او غیور جان ته!

***

کندهاري یاران چې کله راپه زړه سي بارا
په هغه دم مې نو زړګی ذره ذره سي بارا

دا ته نو چېري یې چې نه ښکارېږې وه ظالمه !
هسې نه ژوند مې درپسې ایره ایره سي بارا

ژبه مې ګونګه سي بیخي غزل ویلای نسم
خو چې تا وینم غزلې راشېوه سي بارا

بس ګرده ورځ لکه پایلوچ ایله ایله ګرځېږم
ته څونه ښه یې چې رایاد سې ورځ مې ښه سي بارا

که بیا خوابدی سوې نو بیا به دا نړۍ ورانه سي
بیا به مې ګرده سره زړه بس لولپه سي بارا

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا پروا نه کړي چې څوک ګېډې ته خواره نه لري
سختنه ده دا چې د یار سترګو ته رانجه نه لري

څوک چې ماغزه لري ضرور به هغوی غم هم لري
څوک چې په زړه نه لري غم هغوی ماغزه نه لري

د رقیب حق دی چې خپل ځان د خلکو سیال وګڼي
ځکه چې هیڅ په لمن داغ لکه کارغه نه لري

ښار کې مو کار نشته دی هر سړی اوزګار ګرځیږي
کلي کې نشته دی اوبه ، غر مو غرڅه نه لري

وخت به بې خونده څنګه نه وي وخت به خود ګډوډ وي
وخت بې غیرته په لمن کې پښتانه نه لري

په فضلیار باندې ملګرو کې ډېر ګران هغه دی
چې هم بریتونه ، هم ویښتان او هم بانه نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین سان مې اوس په تورو سترګو خور دی که راځې
بس نور مې نو سفر د ګور په لور دی که راځې

دا تاته زما تن چې نه زړګی لري نه روح
وه غمه د جانانه ! ډېر ښه کور دی که راځې

یواځې همدا ته مې د رنځور زړګي ارزو یې
له نورو نعمتونو مې زړه تور دی که راځې

ظاهر وجود مې مه ګوره چې روغ رمټ ښکارېږي
دننه مې زړګي اخیستی اور دی که راځې

ها تا چې کبرجن ګاڼه مغرور دې ورته وېلې
هماغه **فضلیار** درته سرتور دی که راځې

دعامي روغنیا روغتون - جلالکوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې بهرنۍ مېلمنې ته!

***

ګوره لومې ، جال او زولنو سره به نه راځې
زلفو تار په تار خورو ورو سره به نه راځې

دا خلک تیارو کې دي بلد سترګې یې برېښ کوي
دې ځای ته د لمر د پلوشو سره به نه راځې

مرګ دې راشي مرګ له دوی نه سل ځله بهتره دی
ژونده ! د بېلتون له تورو شپو سره به نه راځې

سترګې دې په کور کې پرېږده بیا راځه زما خواته
دلته دانه تېرو تمانچو سره به نه راځې

بې له ښکلو راشه فضليار دې هرکلی کوي
پام کوه د مرګ له پرېښتو سره به نه راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درني او پتمني خور مریم ناصري ته!

***

نهيلي مه شي خوري خپل پت به حتمي ساتي
ځوانان به وګوري چې څنګه خپلواکي ساتي

د ملالۍ سکنۍ خویندې نو په څه شوئ تاسې؟
چې سنګرونه مو يوائې اوس زلمي ساتي

د څو ټيټ سترګو او پردو په سر دې نشي بدنام
ډېر زلمیان شته دی چې هوډونه ایوبي ساتي

که توپ، ټوپک، توره او ډال ورسره نه وي ، خیر دی
پښتانه ښه دي په کورو کې تبرګي ساتي

زمونږ شپونکي اوس روږدي شوي په ښدیاوو کې دوی
خپلو رمو سره ضرور څو دانې سپي ساتي

کېدای شي دا ځل دغه چم لکه میوند وځلي
د ملالۍ خواص چې ځان کې (ناصري) ساتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ګلاب د ګل غوټۍ شولې که څنګه؟
ایله اوس نو د یارۍ شولې که څنګه؟

پولادي زړونه په یو نظر سکاره کړې
جادوګره بنګالۍ شولې که څنګه؟

دا چې تل د پېغلو مخکې یې روانه
سرلښکره ابدالۍ شولې که څنګه؟

په هر چا به لکه واوره ورېدلې
خو پر ما لکه ږلې شولې که څنګه؟

څنګه لاس پر مخ حیرانه ودرېدلې؟
پښېمانه په خولګۍ شولې که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والله ډېر زيات ځورول دي اوس ياد کړي
نوره لاړې کابلـــۍ شـولې کـه څنګـه؟

ستا دې مستو حرکاتو کړم بې خوده
ټوله جوړه له مستۍ شولې که څنګه؟

فضليار ته اوس غوسه او کنځل نه کړي
ګلې! نوره سکـــنۍ شولې که څنګه؟

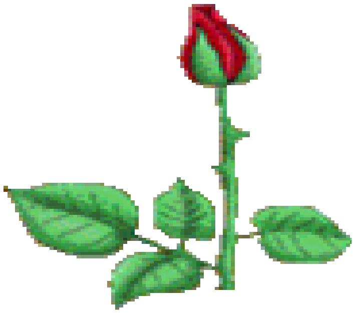

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د سترګو، د کتلو بلا واخلم
ددې دوه غبرګو قاتلو بلا واخلم

ستا لپاره ستا د واړو غلامانو
د نړۍ د ټولو ښکلو بلا واخلم

برند راوګوري بیا ځان سره مسکۍ شي
ددې درد ، ددې درملو بلا واخلم

زه د ځان او که د ستاسې غوندې یاره
د تک زېړ ، که د سرو ګلو بلا واخلم

ښار دې ورک شي، د خپل کلي د پېغلوټو
د ټیکریو د وربلو بلا واخلم

د ګلانو هر څوک اخلي فضلیاره!
ستا په شانتې د بلبلو بلا واخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په عاجزۍ کوم غوښتنه پیره
کوه د زړه مې لږ پوښتنه پیره

روح او جسد مې دا ستا غبرګ مریدان
غواړي له تا سره لیدنه پیره

تک سپین بشر او تکې تورې جامې
مه کوه ډېره ټولوژنه پیره

څومره له کوډو او تاثیر ډکه وه
هغه اول ځلې کتنه پیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه بې لارې شاعري مې نشي
ښه يې په غور کړه ښارنه پيره

چې هم شي خوږ، هم نازکخياله داسې
د تخيل غواړم روزنه پيره

که دې دا خواست د فضليار ومانه
نو سل او زر ځله مننه پيره

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

***

زړه، عقل که روح وايه چې کوم نه دی؟
دوی کې ستا په مينه چې مسموم نه دی؟

څوک دی د دوزخ د سرو لمبو لايق؟
چا ايمان راوړی ستا پر نوم نه دی؟

ډاګ دی، قبله نه ښکاري لمونځ څنګه کړم
کور د جانان هم راته معلوم نه دی

زړه مې په هر ست باندې پوهيږي اوس
اوس لکه پخوا غوندې ماشوم نه دی

پرته له تقوا ، پرته له دين څخه
څوک وايي چې ژوند لکه زقوم نه دی

ټول دې اوس ترې په ښاپيرو پوري
وايي دا هلک د انسان زوم نه دی

زړه د فضليار يې دړي وړي کړ
چا ويلې چې غم دې بم اتوم نه دی؟

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاطر اپریدي په لیکه

***

د انــکار ټکــو کې اقــرار دې وکــړ
ګــرانې! دا څـه عجـیبه کار دې وکـړ

دا و نظـــر او کــه د غشــو بـاران؟
چې دا زمـا د زړه پر ښـار دې وکـړ

تـا په نفـرت ګــوره هــیڅ نه وو کـړي
خو نن په مـینه د زړه ښکار دې وکړ

زه یې رینښـتیا کـړم در په دره ګلـې!
هسـې چـټې د نـاز ازار دې وکـــړ

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

ستوري دې ورکړل خال دې واخیستو ترې
اسمـــــانه! چـل زمــا پـه یـار دې وکــړ

هسې هم روڼدی یې زړه ، خیر دی که نن
ان تــر سـهـــاره انتــــظار دې وکــړ

اوس (انالحق) څه؟ تا به هلـتـه منم
چـې دغـه غـږ پـر سـر د دار دې وکـړ

واک دې د خولې نور فضلیار ته ورکړ؟
دومـره باور او پر مـا خـوار دې وکړ؟

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پام زړه! چې دې ژوند لکه ګنډېر نشي
بيا د يو چا ياد درنه چاپېر نشي

کله څوک د يار رضا موندلای شي؟
څو پورې له خپلې رضا تېر نشي

هيڅکله فراق ورته ونه وايې
ژوند چې دې سور اور، خواره ګنډېر نشي

زړه! څه چې دې خوښه وي، کوه يې خو
پام کوه چې رب درڅخه هېر نشي

وامې وربدل ودې ويل هجر ته
پام چې فضليار درنه کوشېر نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د خپل نامه په خوا کې (ګل) لیکي
زما د نوم سره (بلبل) لیکي

زهرو او شاتو نه جوړ لیک رالیږي
چې یو سلام او یو کنځل لیکي

د وخت قلم د هغه چا پر تندي
چې ډېر وژونکی وي ، اتل لیکي

زه قافیه او ردیف نه پېژنم
د وطن غم پر ما غزل لیکي

زمونږه هر ګاونډی خپل پلان کې
پاس د (چور) لفظ لاندې (کابل) لیکي

توری د (یار) په (فضل) څومره ګران دی
په ځان پسې یې متصل لیکي.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د مستۍ او نخرو څه کمی دی
د اباسین د څپو څه کمی دی

څله مې زړه باندې داغونه پوښتې
د يخ پر مخ د خولو څه کمی دی

زما غوښتنې که هر څو ډېرې دي
دا ستا په خوله د پلمو څه کمی دی

وایه د جنګ که د ورانیو وکړم؟
زمونږ د ژوند د کیسو څه کمی دی

دلته يې توپ او ټانګ جوړه غړوي
په دې وطن د نغمو څه کمی دی

صرف ماتول يې زده کوه پېږ مخې!
تاته د زړه د ښيښو څه کمی دی

د فضلیار بې پروا خیاله! پام کړه
دلته د دار زولنو څه کمی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه ته يې زما چې زولنې نه کړې
لنډې لنډې زلفې دې اوږدې نه کړې

ولې هسې خون د مين زړه اخلې؟
پام کوه چې شونډې دې بيا سرې نه کړې

هسې خو راځې نه تر څو پورې چې
هيلې مې په زړه باندې ورستې نه کړې

زه اوس اموخته يم خوله په زور اخلم
ګوره چې دې ځان بې حوصلې نه کړې

نور مې په مات زړه چې لوبې ونه کړې
هسې نه چې ځان وربانډې پرې نه کړې

غېږ ته د جانان به ور ونه رسې
څو چې فضلياره شپې رڼې نه کړې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښنګه به له ما دومره ارزانه ته؟
ستا عِشْق به د سر په بیه مانه ته؟

دا خلک دې مونږ ته دُعاګانې کړي
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه ته

کان د زمرودو خپله هم ژړل
کله چې وتو له بدخشانه ته

ولې دې افغانه دومره ژر پرېښود
ستا دُښمن روان و له جهانه ته

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس فضا کې هم افغانان شته که څه؟
څنګــه د باروت بوی لـه بارانه تـه؟

راغلـې خو لـه تللي دې ونه پوښتل
ولې لـه دې خاورې پښـېمانه تـه؟

مخه مــې د (آه) تـا ولــې ونیـوه؟
ستـا له لاســـه ان تر اووم اسـمانه ته

هـــسې دې غـزل د فضلیار تم کــړ
دا خــو تر حــمزه او تر کاروانـه تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قد د صنوبر لري دلبر ربه
حسن لکه لمر لري دلبر ربه

خلک يې بانه بولي خو سترګو کې
سم لکه خنجر لري دلبر ربه

دا چې بې له وېرې ځي راځي دلته
ځان باندې باور لري دلبر ربه

تېر شي له ټټر زړګی سوری کاندې
څومره خوږ نظر لري دلبر ربه

زړه نه دی ، له تکو تورو تيږو نه
جوړ سينه کې غر لري دلبر ربه

داسې نه چې صرف همدا بې رحمه ده
دغه شان ټبر لري دلبر ربه

ورحمېږې ته پر فضليار باندې
زښته ډېر خطر لري دلبر ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پکي پیدا که د ژوند شور جانانه
جوړ که زما په زړه کي کور جانانه

لږه په شونډو کي مسکی غوندي شه
لږ مي زخمي زړه که ټکور جانانه

لري کړه نوره دنداسه له خولې نه
پر زړه مي مه بلوه اور جانانه

راځه د شرم له هسک غره راتېر شه
راشه په زړه مي شه راخور جانانه

ځار دي شي زر ښایسته او سل غنمرنګ
له تانه ای زما تک تور جانانه

په یو نظر چي زړه دانه وانه کړي
رب دي اوبه کړه دغه زور جانانه

فضلیار مه وژنه په پڅه چاړه
ورپسي راوړه دا ځل لور جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله د ادم د رباب ترنګ شمه
کله د ابدال د تورې شرنګ شمه

کله غلیمان په ماته سر کړمه
کله خپلو وینو باندې رنګ شمه

شا مې د میدان په لوري نه شوله
مخامخ روان شمه غورځنګ شمه

زه د چا اتوم بم ته احتیاج نه یم
ځار د خپل ولس له نام او ننګ شمه

زور دعقیدې مې خدایه کم نه کړې
هسې نه چې هر ډګر کې ړنګ شمه

سرومال مې دواړه له وطنه ځار
خیر که په دې لاره کې ملنګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د ضرورت کې به ټوپک اخلم
نور به مل د بیل او د کولنګ شمه

زه پښتون زلمی اوس پوهېدلی یم
غواړم چې په پوهه کې هم دنګ شمه

مال او متاع رنګ د ژوندون نه ګڼم
مینه کې چې پړ شم نو بدرنګ شمه

غواړمه ملګرو فضلیار غوندې
ښکلو ته په غاړه کې لونګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

شا او خوا زما د سترګو اوس رڼه ده
پکې بله چې دا ستا د مخ ډیوه ده

د نړۍ منظرې ټولې مې شوې هېرې
ستا د سترګو څومره ښکلې منظره ده

په نخرو د پېغلو ډله کې روانه
دا د سرو کالو جلۍ څومره خوږه ده

راځه مه ځه یو سات کېنه د یار یاده!
سهار لرې دی تر اوسه نیمه شپه ده

د خپل وران کابل ښکلا چې مې لیدلې
د نړۍ له نورو ښکلو مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د میني شني ننبتري پرې ولاړې
څه سرسبزه مې د شوخ زړګي دره ده

د کابل شاړ شویه ښاره! زیری زیری
ستا د پیغلــو ډلـه بېرته راستنه ده

فضلیــاره اوس په مینه ښـه پوهېږي
خلک هسې درته وایـي چې وړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سخت شولو ګوزران، چې دا بـه ځنګه شي
نه راځي جانان ، چې دا بـه ځنګه شي

زه درتـه پـر ځمکـه انتــــظار کـړمـه
ته شوې د اسمان، چې دا به ځنګه شي

لـوټې لـوټې خاورې دې کړ، وران دې کړ
زما د زړه جـهان، چې دا به ځنګه شي

خلک د ژوندون پـه خوند مـړېږي نه
مونږ ورته حیران، چې دا به ځنګـه شي

بس د مرچو ځـټه باندې ناست دي ټول
زوړ دی او که ځوان، چې دا به ځنګه شي

ښـه او بد نه ګـوري فـضلـيار مـني
ستا هر یـو فرمان، چې دا به ځنګه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېړده ستا په سینه خور لکه ټیکری شم
د دې غیرو خلکو سترګو کې اغزی شم

ستا لومړۍ خندا شپېلۍ د اسرافیل وه
یو ځل بیا وخانده شاباس چې ژوندی شم

سپېلنی یم خو د ښکلو وچکالي ده
ربه ! یو ښکلی پیدا کړې چې لوګی شم

لېونی شم په ځنځیر نه سړی کېږم
خو چې یو سوك د یار وخورم نو سړی شم

سل ګیلي او زر غوښتني مې وي زړه کې
خو چې تاته درنژدې شم نو ګونګی شم

د ماشوم غوندې مې نور غېږ کې وانخلې
راځه ته غېږې ته راشه چې زلمی شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله هر وخت کله لږ تم درځمه
د وخت له دوده سره سم درځمه

د ګل په وار بورا دی کله منعه؟
ته مې ښکنځه زه به بیا هم درځمه

د سینې لار دې راته خلاصه پرېږده
د زړه کعبې ته په حرم درځمه

ګله ! که شا او خوا دې ټول اغزي شي
زه نیمه شپه سپور په شبنم درځمه

د بې شرمیو پلیتیو نه پاك
لکه پښتو ، لکه زمزم درځمه

چې مې په قدر باندې نه پوهېږې
خیر فضلیاره نور به کم درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

له هر کار نه یم ویستلی د یار سترګو
په زړګي یمه ویشتلی د یار سترګو

ساده سترګي مي په جنګ کله پوهېږي
هر میدان ترینه ګټلی د یار سترګو

څه دوه ، دري او یا څلور واري خو نه دی
په بار بار یمه رټلی د یار سترګو

نه پوهېږم چي کوم عیب، اخطار او ډاردی
زما سترګو کي لیدلی د یار سترګو

دا چي اوښکي مي له سترګو نه بهېږي
دغه حال رالورلی د یار سترګو

فضلیار ته بل چا هیڅ ویلي نه دي
دا له کلي راشړلی د یار سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته كه د بل شي ژوند به څه شي ياره
ګومان مې نه شي چې دې وشي ياره

پرته له تانه خو سپرلي هم ګوره
خزان خزان سپېره سپېره شي ياره

ژوندكې به داسي وخت هم راشي كله
چې مې د زړه داغونه ښه شي ياره؟

ټول ارمانونه د نهيلي ژوند مې
په ځورېدو ځورېدو مړه شي ياره

خپله يې نه غواړي كه ويې غواړي
كور به ويجاړ د بېلتانه شي ياره

زړه چې مې چا كې صميميت وګوري
نو ټول خواص يې د واړه شي ياره

چې فضليار كله ستا سوچ كې لاړ شي
نو يې خولګۍ اوبه اوبه شي ياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: خپل مشر تره مولنا محمدادریس (حقاني) ته! چې په
ډېر ترخه وخت کې مې ډېرې خوږې شپې ورسره کړې

***

روح، زړه او جسد مې لور په لور شول نور
یو یې د اسمان دوه یې د ګور شول نور

تور زما د سترګو ولې نه راځي؟
سپین زما د سترګو پسې تور شول نور

ای د ژوند اسرې! پرته له تانه خو
خوب،خوراك او ښناک راته پیغور شول نور

بس دی فضلیاره په ژوند څه کوې
بخت او تخت دې دواړه رانسکورشول نور

ککړك

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا نه ډېر جانانه بل څوک نشته دی
نه پاس په اسمان او نه په ځمکه خوږ

ماته مې چرسي لالی رایاد کاندي
بوی د چرسو لګي پر ما ځکه خوږ

دوی وايي جانان دې نمک نه لري
زړه وايي جانان دی بې نمکه خوږ

وپوښتل يو چا چې پښتانه ولې
نه ګڼي بل هيڅ څه تر ټوپکه خوږ؟

بيا هغه خبر وکړه چې وېل به دې
دا د ظالم زوی دی بې درکه خوږ

ياره فضلياره فکر نه کوم
بل به نوکوم ځای وي تر (ککړکه) خوږ؟

پاس پچير

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ارمــان ارمــان ســاتل يې نه پيژني
ښکلـي فقـط د زړونـو وړه پيژنـي

ددې مهــال يـاران الـفت څه کـوي
دوی خو فقط پيسه او سره پيژني

زما په زړه کې يې عمرونه تېر کړل
خو مــا تر اوســه پوري نه پيژني

زما غريب چې صيب ، جناب نه دی زده
نو رينتيا څوک به ما پـه څه پـيژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې له مينې چې ناشوني ده، دې چم کې
بلـه هره ګـناه شـوني ده، دې چم کې

مينه ستا مې په زړه نوې روږدې نه ده
دا بـلا ډېره لـرغـوني ده، دې چم کې

دا د زړه دا مينه ناکه شان مرغۍ مې
له تعجبه غوني ده، دې چم کې

دا چې وايي مـينه جـرم دی ګناه ده
دا وينا بالکل ريښتوني ده، دې چم کې

د الفت د ښاپېرۍ خدايه ته مل شې
ډوبه شوې نور تر ستوني ده، دې چم کې

فضلـياره ته يـو چـا ته خـواږه ګـورې
دا خبر ګوره مرګــوني ده، دې چم کې

ککرک - سره رود

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه کې مې دواړه روح او وينه لا شته
پکې ستا ياد پکې ستا مينه لا شته

چېرته به زړه شي له دې کلي صبر؟
چې پکې هاغه نازنينه لا شته

بچې د کرکې ننګرهاره وايي
څنګه تر اوسه دلته مينه لا شته؟

راشه په خپل رنګ يې رنګينه کړه نور
د ژوند په پاڼو کې مې سپينه لا شته

يو فضليار دی چې بې مينې ګرځي
که دلته بل څوک هم بدبينه لا شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې لانجمنې ښاپيرۍ ته!

***

يـوازې سـتا خـو نـه دي ډېـرې دي يـار
لانجـې بېخـي لـه حـد نـه تېرې دي يـار

د څـو بدرنګـــو او ترخـــو لـه لاســـه
خـــوږې خـــبرې رانــه هـــېرې دي يــار

نيمــه پـه کـور نيمــه پـه بـند کــې والله
ميـاشتې د ژوند مې داسې تېرې دي يار

اوسـنې وخـت کې او ريـښتينې ميـنه؟
دغـه خـــبرې پخـــوا تـېرې دي يـار

ستا د سـيالـۍ پکې څوک نشـتـه ګـنې
جـينکـۍ دلـته کې هم ډېـرې دي يــار

د زړه لـه غـوښـــو مـــې تر اوســـه پـوري
سـتـا اداګـانـې لا چـــاپيـــرې دي يـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه يې سپک لکه د خلي که جانانه
رقـيبان مې غلي غلي کـه جـانانه

دا سـپېرو سـپېرو وختـونو پسې راشه
پسرلي غونډې يې ښکلي که جانانه

ستا پيکي ته زما زړه خداى پيدا کړى
سـيخکي ترينه راکـولي کـه جـانانه

خير د زړه له يو څه وينو څخه تېر شه
يـوه سـمـه غـزل وليکـه جـانانه

فضليار د خپلـو بدو بخښله غواړي
تړمې اوښکې يې قبولي که جانانه

د فضليار لومړني غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـۍ: د خوګیانو په لوخې کې د ملك محمد قیاس درنې کورنۍ ته، چې پر جلالکوټ د امریکایي بمباریو پر مهال یې ډېرې ستونزې په ورین تندې راسره ګاللې وې.

***

خپلواکي مې د خپل قـام راځخه غواړي
له غلـيم نـه انتقـام راځخه غواړي

باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راځخه غواړي

تنګ غیـرت مـې پـېغـورونه راکوي تل
هغـه خپل شهید امـام راځخه غواړي

عجیبه ده چې تقوا په چا کې نه وي
هغه څنګـه احـترام راځخه غواړي

فضلیـاره مقـتول زړه سره څه وکړم
د مسیح د خولې سلام راځخه غواړي

لنډی-خوګیاني

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زخمي دې نه کړي ياره په قسم دی خطرناک
تنکی مخ دې ترې ساته چې شبنم دی خطرناک

يو وخت به مې شي زړه ټوټې ټوټې هوا ته پورته
يو څوک يې مينځ کې پروت لکه د بم دی خطرناک

حيران يم چې دې څنګه دا مغروره دلاسا کړه
ملا صاحب! د ځان په خير دې دم دی خطرناک

بس ټک پسې بل ټک شي په زړه غبرګ ټکونه راکړي
هر ناز يې په والله لکه لړم دی خطرناک

ويريږم د چا ياد يې ريښې غوڅې نه کړي خدايه
هر وخت د فضليار زړه ته اړم دی خطرناک

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نا آرام زړه مې آرام راشخه غواړي
یاره ستا د شونډو جام راشخه غواړي

ستا لیدو سره نن ونه لړزېدلو
زړه مې ځکه اوس انعام راشخه غواړي

یا مرګی او یا جانان، لاسلیک دې وکړه
مینه داسې استعلام راشخه غواړي

د زړګي مې بله هیڅ غوښتنه نشته
ستا یادونه تل مدام راشخه غواړي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند مې يوڅه، تن مې بل څه، روح مې نورڅه
ياره! ښه بد دي تمام راڅخه غواړي

ډېرڅه شته چې خوښ مې نه دي ، خو يې وايم
هغه ټول مې خپل عوام راڅخه غواړي

ته دا زړه ، دا ستا د زلفو مين ګوره
لېونی په خپله دام راڅخه غواړي

يار به څنګه شي؟ دا زړه يې فضلياره!
هر سهار او هر ماښام راڅخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ډز ته وي تیارې دواړو غبرګو کې مرمۍ
جانان همېشه ګرځوي په سترګو کې مرمۍ

یو وخت دلته تېر شوی چې ښتې به وې خدایه
په ونو، انسانانو او په چرګو کې مرمۍ

د ښو او د خوږو تورو پر ځای پکې پرتې وي
په خولو د ځینو ځینو غنمرنګو کې مرمۍ

د وس یې خدایه نه یو په خپل فضل یې کړې شنډې
دا پورته الوتکو ځوانیمرګو کې مرمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته چې لاړ شـې ستـا یادونه نور هم ډېر شي
دا دروغ دي "چې څه تېر شي هغـه هېر شي"

که پلـو دې کـړ ترې لـرې ، لـمر به خـوار کـړې
ټول شمـسي نظـام به سـتـا لـه مخ چـاپېر شي

پر دې خـوار زړه مې هیـڅوک بریالي نـه شول
چـاته ترې د تـورغـــر چـاتـه پنجـشـېر شي

څـه یوه ورځ خـو مـې نه ده، تل دا حـال وي
څـو زه لاره ورتـه نیـــسم جـانـان تېر شـي

پـر کـابل د وحـــشـت دور راپـه یـاد کـــړي
د یـار یـاد چـې مـې لـه زړه څخه چـاپېر شي

دا څـو بېـته بـه پـه خلـکـو کـې ژوندي وي
فـضـلـیـار بـه لـه یـارانو څخـه هـــېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې پوښتنې بې سلامه راغی نېغ څوک
په زړګي مې راداخل شو لکه تېغ څوک

د همدې لپاره خدای مونږ ته راکړې
سر به نه کړي ای وطنه له تا دریغ څوک

خدای مې یار ته هسې سترګې دي ورکړې
لکه ورکړي سپین ښامار ته لاس کې تېغ څوک

فکر نه کړم که جنت کې یې سات تېر شي
چې یو ځل د یار په مینه کې شي دېغ څوک

لکه زه چې یې د زړه وینې ورزبېښم
دې مجلس کې راته ګوري داسې ټېغ څوک

فضلیار بیخي له ځانه خبر نه و
خو په زړه کې یې بیا ناست و ابغ و ببغ څوک

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه استاد ناګار ته!

***

روسان پر ټوله لاره، کوي خلکو ته کیسې
افغانه! ستا له ډاره، کوي خلکو ته کیسې

پکول که مې نړۍ کې،د مېړانې یو سمبول دی
لونګۍ مې هم چلتاره، کوي خلکو ته کیسې

یو وخت به یو شمېر خلک، په ښېښتو اوازونو
د غرب په هره لاره، کوي خلکو ته کیسې

که اوس دې هغه تېر وختونه نشته پروا نه کړې
غزلې دې ناګاره کوي خلکو ته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا جلـی مـې پاس په بلـی ځو ځلـې لـيدلـې ده
مـا خـو پـه خطـر کې نړی څو ځلـې ليدلـې ده

دروغ وايي د ځـان د سپېڅلتـيا په هکلـه دروغ وايـي
(لمـر) سـره مې وربـځ کې (سپوږمی) څو ځلې لـيدلې ده

مور دې راتـه غله ښکاره شي ستا سترګې چې ووينم
مـا يـوه بې سـترګـو هـوسـی څـو ځلـې ليدلې ده

خـدای خبر چې ولـې يې ښـېراوي هـيڅ قبلـيږي نه
رب ته په سجـده مې څـيړی څـو ځلـې لـيدلې ده

پام چې فضلـياره د طالـب په نوم منکـر نشې
ستا په سر مې سپينه لونګی څو ځلې لـيدلې ده

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library